

Delfinek a parton

Kormos István emlékére

*A zöld-fehér Üllői úti pályán
megáll a labda, nem gurul tovább,
piros delfinek Jersey kék vizéről
halálhíredre partra úsznak,
verdesnek ezüst szárnyaikkal,
tátognak a sivó homokban,
világkerek szemük kiszárad.
Normandiában és Hungáriában
csönd keríti kompániánkat,
bor nem folyik ki a palackból,
nem gyulladnak cigarettáink,
rólad beszélünk szótlán szájjal
máskor hangos ördögfiókák.
Nullás gép sarlózza hajunkat —,
lennénk Yorick, ha itt lehetnél,
kézedbe vennéd koponyánkat,
fölgýújtánád foszló hitünket,
vackorvilág fakó egére
rajzólnánk zenét és bohócot.*

MÁNDY IVÁN

Műtét előtt, éjszaka

HOMMAGE? SZERETETTEL! Á KORMOS ISTVÁN

Fehér pad a folyosó végén, fehér ajtó előtt. Ott ülnek egymás mellett a betegek és hozzátartozók. A padon táska, szatyor, kis bőrönd. Mintha utazásra készülének. Hallgatnak, köhécselnek, megfogják egymás kezét. Betegek és hozzátartozók.

A pad szigorú és jóságos. Nem tűri a hosszabb beszélgetést. Legkevésbé a fecsegést. De kinek van itt kedve fecsegni?

Egy férfi a padon: Ez a Prókay?

Az asszony: Tudod, hogy nem a Prókay. Az kövér és bajszos.

— Na, persze! Meddig kell még várni a felvételre? Ez a legpocsékabb az egészben.

Elbizonytalanodott a hangom. Úristen! Mi a legpocsékabb? Az éjszaka. Az utolsó éjszaka otthon.

Többször is felugrottam, villanyt gyújtottam.

Fél öt.

Öt.

Odakint ácsorog valaki a sötét előszobában. Sovány, zöldesszürke arc, karikás szem. Öreg futballista abban a kinyúlt nyakas pulóverben. Elmosolyodik, kissé bocsánatkérően.

Én meg felültem az ágyban. *Pista! Kormos!*

Fél hat.

Ne húzzuk az időt! Borotválkozzunk! Ő még mindig kint álldogál. Mikor is halt meg? Két hónapja? Három? Képtelenség. Bármikor összeakadhatok vele. Bármikor és bárhol. Képtelenség. Ez a kórház is képtelenség. A műtét.

Az ajtóból visszánéztem a bútorokra. Ahogy ott lapultak a sötétben. *Miért engednek el? Miért hagyják, hogy elmenjek? A sorozásra is így engedtek el. És egyszer a rendőrségre.*

Odakint a fürdőben az arcom vizsgálgattam. Egy beteg arca. Műtetre vár. Legközelebb már a kórház tükrében bukkan fel. Milyen a kórház tükre? A mosdó? Az ágy?

Kormos az előszobából: nem kell berezelní! Mondd el magadban a Ferencváros összeállítását. A régi bajnokcsapatét.

— Te voltál a jobbösszekötő!

Ápolók, nővérek, orvosok vonulása a folyosón. Tolókocsik. Üres tolokocsik.

Megint elkapott a rémület. A lábamba is beleköltözött. A karomba, a vállamba. Levált rólam a lábam, a karom, a vállam. Többé nem állok fel innen. Nincs ami felálljon erről a padról.

